

POUTNÍK

ROČNÍK II
ČERVENEC/SRPEN 1998

EMAUZY

Mnozí z vás dáváte různé oděvy, které nepotřebujete, na sbírku „pro chudé“. U nás bývá dvakrát do roka. Mohou se dávat i jiné věci, které lze ještě upotřebit. Sběrka je odvážena do Diakonie ČCH do Úpice nebo do Emauz do Rychnova nad Kněžnou. Možná všichni nevíte, co se za tímto názvem skrývá.

Emauzy je komunita, společenství lidí chudých, kteří pomáhají ještě chudším lidem. Vznikla ve Francii po válce v r. 1949. Zakladatelem je kněz otec Henri Antoine Groués, známý pod jménem abbé Pierre.

Abbé Pierre se narodil v bohaté rodině výrobce hedvábí. Vystudoval bohosloví a byl vysvěcen na kněze. V roce 1942 byl vikářem v Grenoblu. Po válce se stal duchovním válečného námořnictva. Byl zvolen poslancem za město Nancy a v tu dobu se musel ubytovat v Paříži, kde si na předměstí najal opuštěný dům. Zde založil domov pro mládež, zvaný Emauzy. Název Emauzy vždy znamenal „dům“.

Jistě každý z nás zná příběh z evangelia, kdy dva z učedníků Kristových se po jeho smrti vydali do města Emauz. Byli smutní, znechucení. Vše se zhroutilo smrtí Ježíše. Tu se k nim přidal někdo, kterého poznali až podle lámání chleba... a zoufalství se proměnilo v radost a odhodlání hlásat Zmrtvýchvstalého. Na památku tohoto evangelijního příběhu abbé Pierre pojmenoval dům Emauzy a chtěl, aby každý byl v domě vítán. Tak začalo hnutí, ve kterém si jsou všichni rovni. Chudí pomáhají ještě chudším. Společně zmírňují bídu a současně bojují proti jejím příčinám.

Jednou abbé potkal člověka, který se právě pokusil o sebevraždu, Georges se jmenoval. Abbé Pierre nezkoumal proč je nešťastný, naopak jej požádal o pomoc. To zapůsobilo, že tento člověk znovu získal chuť do života. Z jejich setkání se zrodila první emauzská komunita. Od té doby tisíce mužů a žen z různých zemí zasvětili své životy pro dobro lidí nešťastných. Říkají si Společníci z Emauz, nebo se jim také říká „hadráři“ z Emauz. Osobní zisk ustupuje lidskosti a službě těm, co trpí nejvíce. Přidávali se další lidé, ale kde brát peníze?

Z počátku žili z poslaneckého platu abbé Pierra. Po r. 1951 však nastala změna, neboť abbé Pierre byl zbaven poslaneckého mandátu. Prodal auto i svůj majetek. Rozdal i svůj otcovský podíl z dědictví. Emauzských již bylo 18 a neměli co jíst.

Jednoho večera si abbé Pierre připnul na sutanu všechna svá vyznamenání a s úzkostí v duši se odebral do centra Paříže. Šel žebrať. Přinesl peníze. To ovšem nebylo řešení. Také společníci se postavili proti tomu, aby pro ně žebřal. A našli východisko, které by abbé Pierra nenapadlo.

Auguste měl nápad: budou vybírat popelnice. To byl začátek recyklace odpadů, kterou emauzští provozují. Odložené a ještě využitelné věci se znovu nějak upotřebí.

Jejich pomoc nespočívá jen v dávání, ale i ve společném pomáhání druhým. Přebírají skládky, organizují sběr nepotřebných věcí, třídí papír, hadry, kovy - to prodávají a získávají peníze pro komunitu. Opravují odložené upotřebitelné věci jako nábytek, strojky, spotřebiče a za to opět získávají peníze levným prodejem v malém krámku s použitým zbožím. Staví i malé domky pro nejpotřebnější.

Tato komunita nikdy nežila z milodarů, ale z poctivé práce. Sami si nechávají peníze jen na nejnужnější osobní potřeby. Vše ostatní je pro nejchudší. Komunita přijímá každého, kdo nemá kde bydlet, nemá rodinné zázemí. Podmínkou však je ochota pracovat. To vše se děje s láskou.

To byly začátky. Dnes existuje po celém světě na 280 emauzských komunit, které se řídí heslem: „Být chudý, ale pomáhat těm, kteří jsou ještě chudší!“ (Podle knihy „Emauzské společenství“ od Henri-Marie le Bourscaud)

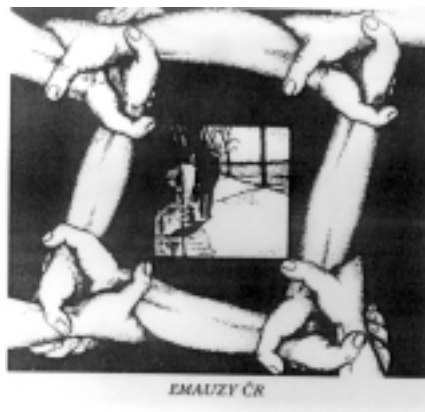
Počátkem roku 1989 našlo poselství abbé Pierra živnou půdu také u nás. Několik obětavých lidí pod vedením pana Fridolína Zahradníka a jeho obětavého spolupracovníka pana Karla Pražáka založilo Křesťanské společenství Emauzy ČR a několik domů pro bezdomovce. Jeden z těchto domů je také v Rychnově nad Kněžnou. Výjimečností těchto domů u nás je to, že mají ekumenickou orientaci, což abbé Pierre při nedávném setkání s panem Fridolínem Zahradníkem velmi ocenil.

Emauzský dům v Rychnově nad Kněžnou, který jsem navštívila, má malé zemědělské hospodářství, truhlářskou dílnu, výrobu dřevěných hraček a loutek. A jako všechny emauzské domy, má sklady použitého šatstva, spotřebičů, nábytku, nádobí, osobních potřeb a dalších věcí, které se dají využít.

Nic z toho, co darujete při charitních sbírkách, se neztratí. Vše najde své uplatnění. U nás, stejně jako ve Francii i jinde na světě. Všude jsou chudí, kteří slouží ještě chudším.

Abbé Pierre kdysi řekl: „Žádný idealismus! Bůh není někde vysoko v nebi, ale je v každém ubožákovi, který právě s tebou mluví. V každém darebákovi, v každém zloději, v každém lháři je Kristus...“

Je to těžko pochopitelné a není lehké to přijmout.

(O. Vávrová)

KALENDÁŘ

Ne 2.8. - 9.00 hod.	Slavnostní mše svatá ve farním kostele v Nekoři - oslavy 300 let od dokončení stavby farního kostela sv. Mikuláše za přítomnosti pana biskupa Josefa Kajneka
So 8.8. - 7.00 hod.	Odjezd autobusového zájezdu z Verměřovic na poutní místo Chlumek v Luži (okr. Chrudim)
Ne 16.8. - 10.15 hod.	Poutní slavnost ve farním kostele v Letohradě - na Orlici
Ne 16.8. - 8.30 hod.	Poutní slavnost v děkanském kostele Nanebevzetí Panny Marie v Ústí nad Orlicí . - (další mše svatá ráno v 7.00 h.)
Ne 16.8. - 10.00 hod.	Poutní slavnost v Neratově - v prostoru opravovaného kostela Nanebevzetí Panny Marie
Ne 16.8. - 10.00 hod.	Hlavní poutní slavnost v Králíkách - v poutním kostele na Hoře Matky Boží (další mše svatá odpoledne v 15.00 h.)
So 5.9. - 2.00 hod.	Odjezd jednodenního autobusového zájezdu z Dolní Čermné na poutní místo v Mariazell (Rakousko). Příjezd zpět okolo 22.00 h. Bližší informace u manželů Severinových, Dolní Čermná 342
So 12.9. - Ne 13.9.	Poutní slavnost na Mariánské Hoře v poutním kostele Narození Panny Marie Mše svaté : v sobotu večer v 18.00 h. v neděli ráno v 7.30 h. dopoledne v 10.00 h. odpoledne v 16.00 h. Mše svatá v 10.00 h. bude slavná a zpívaná za účasti Mons. Karla Pilíka , bývalého rektora Arcibiskupského semináře v Praze. Bližší program pouti na Mariánské Hoře bude včas sdělen!

UPOZORNĚNÍ

Vážení a milí čtenáři a příznivci Poutníka,

oznamujeme Vám, že v měsíci srpnu nevyjde rozšířené vydání Poutníka, pouze malý týdenní zpravodaj. Důvodem je udělení prázdninového volna členům redakčního kroužku.

Vám všem, kteří máte ještě před sebou zájezdy, výlety, poutě a různé dovolenkové plány přejeme prima počasí, vydatný odpočinek, či naplnění Vašich plánů k plné spokojenosti a hluboké vnitřní radosti, která Vám dodá elán a nové síly pro Vaše další dny pracovní.

Redakce Poutníka

TISKOVÁ OPRAVA

Vážení čtenáři,

prosíme, omluvte chybu, která se vloudila do článku „Medžugorje - trochu jinak“ v minulém čísle Poutníka. Správné znění třetí věty pátého odstavce je:

„Středem celého dění je kostel uprostřed vesnice, jak ho známe z různých obrázků a pohlednic“.

Děkujeme za pochopení.

Redakce Poutníka

K ZAMYŠLENÍ

ČERVENÉ SVĚTLO

Lidské oko je schopno rozeznat desítky odstínů různých barev, z nichž nejvýraznější, nejnápadnější i vykřičená je barva červená. Svítí, září, teče, vystupuje i pláče a proto ji člověk používá pro různé účely a symboly: zákazy, příkazy, upozornění, výzvy. Proto ji používá i k upoutání pozornosti i při jiných příležitostech.

Červená svítí v noci do dálky na vysokých komínech a věžích, aby ukázala pilotům výškový bod, který by mohl ohrozit životy na palubě letadla. Červená svítí na pobřeží mořských vod, aby vytyčila lodím nebezpečné mělčiny a útesy a uvedla je bezpečně do přístavů. Svítí v jas slunečních dní na křižovatkách ulic, aby svým STOP upozornila na přednost v jízdě a zamezila možnému střetu v silničním provozu. Září rudě na vykřičených podnicích všemožné zábavy pro utrácení času, peněz a vlastní cti. Rudá se stala i symbolem teroru i symbolem odporu bezbranných proti moci zla. Rudá teče na všech bojištích světa z černých, bílých, hnědých, žlutých i rudých. Rudá je prolévána jako obět mučedníků i revolucionářů, teroristů i nevinných. Červená se objevuje i v podobě ruměnce na tvářích při vyprávění oplzlých vtípů. Rdí se na nevinné tváři při prvním polibku probouzející se lásky. Pláče štěstím i zármutkem na lících dospělých i dětí, aby uvolnilo nervové napětí. Červená se objeví turistovi na kmeni stromu, či rohu domu, aby ukázala cestu za cílem poznání.

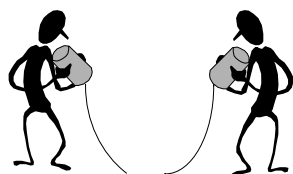
Rudá však také září v našich kostelích před svatostánkem v podobě „věčné lampy“, aby nabídla zastavení ve chvatu uspěchaných dnů našeho života. Tato červená „STOPKA“ by měla znamenat **přednost pro Pána Ježíše**, předpodstatněleho a zhmotněleho v Chlebu a Víně v eucharistii, přednost v duchovním životě před shonem za penězi, majetkem, za podnikáním...

Toto STOP upozorňuje i na možné nebezpečí provozu praktik zaběhnutého a jistého života, který se smykem na opovázlivě nakloněné zatačející se vozovce vlastního sobectví sune k životní tragédii. Tato ČERVENÁ jak maják ukazuje a vyvádí z životních úskalí, aby sebejistý člověk neztroskotal na mělčinách hříchu a nespadl z výšky své pýchy. Rudé Ježíšovo Srdce nabízí hodnotný zdroj lásky pro neklidné srdce člověka. Lidské srdce však touží po světském vzruchu, zatímco láskyplná síla Srdce Ježíšova, tohoto ZDROJE uniká, nepovšimnuta, nezachycena a neproměněna v dobro pro tento odlišitý a přetechnizovaný svět. Rudá krev z probodeného Srdce obětovaného Beránka je každou minutou prolévána nekrvavým způsobem ve všech částech světa. Ochotná umýt naše duše do běla, aby smyla stopy zločinů a hříchů této Země, tohoto života: minulého, přítomného i budoucího. A celého nepochopitelného kosmu. V nekonečných darech Ducha sv. by měla po našich tvářích rozestříti ruměncem vzrušení z darující se lásky, uvolňující pláč, napětí a obavy z věčnosti, z nekonečna. Jako červená turistická značka ve všech kostelích světa vede Boží lid za konečným cílem v nekonečném prostoru věčnosti, kde poznání a patření Boha předčí všechny poznané krásy naší planety Země i vesmíru.

Věčný Bože v přesném souladu Otce, Syna a Ducha sv. ve svaté Trojici, buď nám, pozemským neposlušným dětem, nekonečně trpělivým, shovívavým a milujícím Otcem, buď nám ve svém Synu podpírajícím bratrem a přítelem a v Duchu svatém nevyčerpatelným zdrojem a pramenem milosti a moudrosti.

(js)

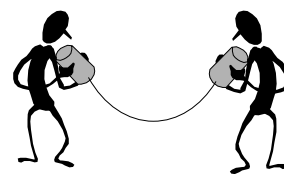
CHCEME SI POROZUMĚT?

Nedávno, tedy přesněji před několika týdny, ještě přesněji o velikonočních, jsem zaregistroval zajímavost. Moji kolegové, kteří nechodí do kostela, diskutovali o velikonočních svátcích a Ježíšově osudu a jeho jednání, které se z jejich pohledu jeví naprosto nepochopitelné. Napadlo mě, že bych jim snad mohl velikonoční události lépe vysvětlit. Myslím, že jsem nenásilně vstoupil do diskuse a pronesl několik vět na dané téma. Poté jsem očekával otázky nebo jakoukoliv reakci ze strany svých kolegů. Ta však nepřicházela a vzniklé ticho přerušovalo jen hučení transformátorů zkušebních stolů. „No tak co, zeptáte se na něco nebo nezeptáte?“, přemítám v duchu. „Vždyť to vypadalo, že vás Ježíšův příběh zajímá, nebo jsem tak hluchej a slepej, že nepoznám zájem člověka, který mi není úplně cizí o něco, nebo o někoho? Vyjasnili jste si původ velikonočních svátků sami, i když vím, že Starý a Nový Zákon nejsou vašimi bestsellery a jejich obsah neznáte ani tak špatně jako já? Nebo snad máte obavy z mého poučování, kázání a nastínění nikterak jednoduchých myšlenek o zradě, odsouzení, bolestí, odpuštění, smrti, zmrtyvýchvstání? I když jsem určitě použil pouze některé (vám snad srozumitelné) výše uvedené výrazy, asi jste mi nerozuměli.“

Vzpomněl jsem si na jinou situaci, která se, myslím, této trochu podobá. Jednoho dne mě na ulici zastavil jakýsi cizinec a otázkou složenou z většiny počtu německých a několika málo českých slov se snažil zjistit, kde stojí pošta. Zůstal jsem němě zírat a kdesi v paměti vytahoval německá slovíčka pochycená v kurzu němčiny absolvovaném kdysi před lety. Složitou určitě ne, ale nějakou jednodušší odpověď, složenou ze tří nebo čtyř nesprávně vyslovených německých slovíček, bych se snad pokusil vyslovit. Možná bych připojil i „Gutten Tag“, to abych napravil dojem německy mluvícího turistu ze setkání s mojí maličkostí. A to už by se s trochou nadsázky dalo nazvat komunikací. Tak to bychom měli. „Dialog“ v němčině na popsané úrovni snad zvládnou.

Proč mi tedy nerozuměli mí kolegové, když jsme všichni hovořili plynulou nespisovnou češtinou? Chybí mi nějaký kurz pohledu ateisty (tento výraz používán velice nerad, protože si myslím, že velká část mých spoluobčanů v něco, ne přímo nazývané Bohem věří) na náboženství, nebo věřícího

člověka na lidi mimo církve, abychom byli schopni vést alespoň jednoduchý dialog? Možná, že slovíčka a výrazy obsažená ve slovníku toho druhého známe, ale necítíme potřebu je použít a tím také získat vzájemnou důvěru. Snad platí i v oblasti výměny informací mezi lidmi věřícími a těmi, které pokládáme za ateisty strach z pohybu v nám neznámých tématech? Vést dialog s partnerem, který nijak nenaruší léta formované názory je určitě snazší, než si nechat odstranit zjednodušující obal a vidět jeho obsah ve své komplikovanosti. Proč bych ale měl opustit formu jednoduchého, zřetelného komentáře události nebo jevu a kromě svých všedních starostí myslet ještě na něco, co mě nenasytí? Proč bych teď najednou měl slevovat ze svých stanovisek, nebo ještě ke všemu vůbec vnímat pravdy druhých? Tyto otázky si možná klademe na obou stranách pomyslné barikády oddělující věřící a ateisty a nikomu z nás nepomohou v posunu směrem k dialogu, toleranci, úctě a pocitu sounáležitosti a spoluzodpovědnosti za atmosféru ve společnosti, ve které žijeme.

Snad je vaše zkušenost se situacemi, kterou jsem na začátku popsal jiná a chvíle, kdy k nim dochází nevyplňuje ticho přerušované pouze „hučením transformátorů...“. Jestliže se o své zážitky z rozhovorů na náboženská témata s lidmi, kteří žijí mimo církve, chcete podělit s ostatními, máte možnost. Napište svůj první příspěvek do Poutníka, rádi jej otiskneme.

(RM)

ČAS PRO MODLITBU

Letošní rok je pro nás, křesťany, rokem Ducha Svatého. Je také druhým rokem příprav na Jubileum roku 2000. Připojme se tedy (ať už sami, či ve společenství) k modlitbě Svatého otce papeže Jana Pavla II.

(Mach)

Duchu Svatý, jenž navštěvuješ srdce radostí,
dej nám poznat hluboký smysl Velkého jubilea;
připrav naše nitro, abychom ho oslavili ve víře,
v naději, jež neklame,
v lásce, jež nečeká odměnu.

Duchu pravdy, prorocství a paměti Církve,
jíž zjevuješ hlubiny Boží,
veď lidstvo k poznání Ježíše z Nazareta
jako Pána slávy, Spasitele světa
a nejvyššího naplnění dějin.
(Přijď, Duchu lásky a pokoje!)

Duchu Stvořiteli, skrytý původce Božího království,
dej, ať Církev v moci Tvých svatých darů
odvážně překročí práh nového tisíciletí,
aby budoucím generacím přinesla světlo zachraňujícího
slova.

Duchu svatosti, Božský dechu, jenž hýbeš vesmírem,
přijď a obnov tvář země.

Vzbuď v křesťanech touhu po plné jednotě,
aby byli ve světě účinným znamením a nástrojem
úzkého spojení s Bohem a jednoty celého lidského
pokolení.

(Přijď, Duchu lásky a pokoje!)

Duchu společenství, oživovateli a oporo Církve,
učiň, ať bohatství charizmat a služeb
přispívá k jednotě Kristova těla;

učiň, ať laici, řeholníci a kněží
společně pracují na budování jednoho Božího království.

Duchu Utěšiteli, nevyčerpatelný
prameni radosti a pokoje,
vzbuď solidaritu s těmi, kdo trpí
nouzí,
daruj nemocným potřebnou
pomoc,
naplň utištěné vírou a nadějí,
posilni všechny v jejich úsilí
o lepší budoucnost.
(Přijď, Duchu lásky a pokoje!)

Duchu moudrosti, jenž se dotýkáš
srdcí a smyslu,
veď vědu a techniku na cestu služby životu,
spravedlnosti a pokoje.
Učiň plodným dialog se zástupci jiných náboženství,
ať se rozličné kultury otevrou hodnotám evangelia.

Duchu života, skrze Tebe se Slovo stalo Tělem
v lůně Panny, ženy ztišení a naslouchání,
učiň nás vnímavými na podněty Tvé lásky
a připravenými stále poznávat znamení času,
která nám předkládáš na cestě dějinami.
(Přijď, Duchu lásky a pokoje!)

Tobě, Duchu lásky,
všemohoucímu Otci a jednorozenému Synu
buď chvála, čest a sláva nyní a navěky věků. Amen.

Není důležité mluvit o modlitbě, ale záleží na slovech která sami Bohu říkáme.

Mohou být tichá, chudá a nesmělá.

Mohou jako stříbrné holubice na Božím nebi stoupat ze srdce plného radosti nebo mohou být jako neslyšný proud hořkých slz.

Mohou být velká a vznešená jako hřmění, které je slyšet ve vysokých horách, nebo plachá jako ostýchavé vyznání první lásky.

Jen když vycházejí ze srdce.

A jen když se současně modlí Duch Boží.

Pak je Bůh slyší.

(Karel Rahner)

NAŠE FARNOST NA CESTÁCH

HLEDEJ A NALEZNEŠ

Pro zdraví člověk udělá mnoho. Zajela jsem si s dcerou do Itálie k moři, do rekreačního střediska Lilo Adriano. Hned druhý den se ptám vedoucího zájezdu, jestli je tam kostel. Protože nevěděl, šel to zjistit. Za chvíli se vrátil a povídá: „Tak jsem se ptal jednoho staršího pána, kostel tu mají a pán měl radost, že se někdo z rekreatantů po něm shání“.

Odpoledne jsme ho šly s dcerou hledat, abychom mohly jít v neděli na mši svatou. Šly jsme po hlavní ulici, vyhlížely kostelní věž, ale stále jsme ji neviděly. Bylo vedro, tak jsme si koupily ve stánku pro osvěžení zmrzlinu a já se ještě ptám prodavačky na kostel. Nechápala a proto kreslím prstem na dlaň čtvereček a nad ním křížek. Už věděla, co hledáme a horlivě vysvětlovala a ukazovala, ale když vyčerpala celý svůj repertoár, věděla jsem tolik, co před tím. Totiž nic. Poděkovala jsem a hledaly jsme dál.

Ulice všechny skoro stejné, cíl v nedohlednu. Po delší době potkáváme paní a opět se ptám na kostel, ale také vrtěla hlavou, že nerozumí. A já zase kreslím na dlaň čtvereček a nad ním křížek. Okamžitě porozuměla, vzala kamínek a kreslila do písku na zemi dlouhou ulici a vysvětluje: „Prijamo, prijamo, prijamo.“ Potom nakreslila odbočku doprava a říká: „Autostráda, autostráda,“ a na konci nakreslila čtvereček a nad ním křížek. Tohle už bylo lepší. Ještě jsme šly kus po hlavní a potom jsme odbočily přes sešlápnutý plot za dům, kde už byla autostráda. Po pár metrech dcera hlásí: „Vidím křížek“. A skutečně za autostrádou, úplně na konci města, stál na velké louce kostel. Byl nový, dost velký, moderní, čtvercového půdorysu, bez věže, jen na něm nahoře svítil modrý křížek. Právě lidé odcházeli ze mše svaté. Vešly jsme dovnitř. Hned mě zaujala nástěnka s dětskými kresbami - podobná jako v našem kostele.

Svatostánek nebyl nad oltářem, ale přímo ve zdi za obětním stolem. Ještě jsme se podívaly, v kolik hodin bude v neděli mše svatá. Protože už se stmívalo, spěchaly jsme zpět, abychom našly ubytovnu. Když jsme dorazily, dcera říká: „Víš, že jsme hledaly kostel tři hodiny?“

V neděli přišlo do kostela plno lidí. Hrál se píseň s překrásným nápěvem a všichni zpívali s velkým nasazením. První čtení, žalm i druhé čtení četli laici. Škoda, že jsme nerozuměly kázání. Pan farář kázal horlivě a dlouho. Když nám na konci dal požehnání na cestu, zpívala se ještě píseň: Jaký to nad řekou jásot a ples. Tak jsem si s chutí a radostí zazpívala alespoň ta krásná slova: Ave, ave, ave Maria. Odcházela jsem šťastná a spokojená. Cesta zpět už nám trvala jen půl hodiny.

(J.Holečková)

JAK JSEM SE OCITL VE FRANCII NA SVATBĚ (1/4)

Po sametové revoluci, kdy se otevřely hranice, jsem měl tu příležitost seznámit se s jednou milou rodinkou, v té době bydlící nedaleko od Paříže. Tito lidé se stali mými přáteli. Vloni jsem je opět navštívil a z této cesty vznikl tento článek. Ve čtyřech nepravidelných pokračováních se tedy postupně můžete dočíst, jak žijí řadoví občané Francie, jaké mají zvyky a v čem nám jsou podobní.

.....tak se to stalo. Byl jsem pozván rodiči své francouzské kamarádky na její svatbu, aniž by ona o tom věděla. Zařídil jsem tedy vše potřebné a s netrpělivostí čekal na večer loňského 10. července, na kdy jsem měl zakoupenou jízdenku na autobus z Prahy do Dijonu.

Dočkal jsem se. Cesta se začala docela dobře. Až na to, že mi řidiči neustále opakovali, že lidem jedoucím do Dijonu možná vůbec nebudou nakládat zavazadla, protože vůbec neví kolik bude lidí, potom by prý stavěli až v Lyonu a já bych jel druhým autobusem. Prodány byly dva autobusy, ale lidé jízdenky vraceli kvůli záplavám. Po všech těch nejasnostech jsme nakonec všichni odjeli autobusem jedním. Škoda. Mohl jsem mít daleko větší pohodlí a celou dvojsedačku pro sebe. Je přesně 21 hodin a autobus opouští autobusové nádraží Praha-Želivského, lidově zvaného Želva. Autobus je solidně vybaven - má bar, ledničku, WC, klimatizaci a kdovíco ještě, ale já mám trochu polámaný nohy, protože při navrhování toho autobusu (a věřím že i spousty dalších obdobného ražení) nikdo nemyslel na to, že žijí také lidé, kteří

mají více než 175 cm tělesné výšky. Mám jediné štěstí, že sedím do uličky a tak si alespoň trochu mohu nohy natáhnout. Aby to nebylo málo, paní přede mnou si tak položila sedadlo, že mi ležela skoro na klíně. Odvolávala se přitom na paní před ní, že ona to má také tak, a že ona tedy jinak ani nemůže. Trošičku jsem jim domluvil (ve vši slušnosti jsem jim řekl, že mají patrně zájem na tom rozdrtit mi nohy). Poté si asi uvědomily, že tu nejsou samy a sedadla si pozvedly. Rád jsem vzpomínal na Karosu. Většina „zájezdníků“ si vezla svá bledá těla za sluncem k moři do Montpellier, či alespoň do Avignonu. Věřím, že až přijedou zpátky, budou jim doma závidět. Já se patrně moc neopálím a taky nepotřebuji, aby mi někdo u nás něco záviděl. Jedu strávit několik dní ke svým přátelům a věřím, že spokojenost a radost z toho, že jsme se opět potkali, bude na obou stranách. A to snad stačí.

Po třech dvacetiminutových zastávkách a dvou stáních na státních hranicích zastavujeme v 11:40 s hodinovým zpožděním v Dijonu u nádraží. Stačí se podívat z okénka a hned vidím, jak tam na mne čeká maminka, Monique Cazes, když vystupuji, přibíhá i otec François Cazes, nakonec i jejich dcera Cécile. Ta se docela změnila. Srdečně se zdravíme. Už od své minulé návštěvy vím, že se tady lidé zdraví tak, že se líbají na tváře, střídavě na jednu, na druhou a opět na jednu a na druhou (někdy je ten „cyklus“ poloviční, ale to nevím proč a kdy - snad neudělám v tomto směru nějaké faux pas). A už se stalo. Maminku jsem políbil jen třikrát. Ale ona se očividně nezlobí. Teprve teď zjišťuji, že Cécile není Cécile, ale Stephanie, její mladší sestra. Snad to na mne nepoznala. Neuvědomuji si totiž, že bych ji oslovil Cécile. Všechno je už dopředu naplánováno. Nakládáme

má zavazadla a jedeme k ní domů do Agey (vyslovováno „Aže“) na oběd. Je to přibližně 25 km za Dijonem. Cestou se domlouváme, jak překvapíme Cécile. Těším se na to. Sjíždíme z dálnice, jedeme po boční silnici vedle dálnice, přejíždíme most a už se silnička zužuje. V dále již vidíme Agey. Ale ouha! Po silnici jde Cécile se svými příbuznými. Co teď? Schovat se jen tak nemůžu, když sedím na předním sedadle. V tu chvíli vidím před sebou svetr. Neváhám a házím si ho přes hlavu. Aspoň mne hned nepozná. Cítím, jak zastavujeme a Cécile nahlíží do auta. Opravdu neví, kdo to je. Otec? Ne, ten sedí vzadu (řídí maminka). Cécile je bezradná. Sundávám si svetr a Cécile nevěří vlastním očím. Je to pro ni doslova šok. Ale v tom kladném slova smyslu. Vystupuji a jdeme do vesnice pěšky. Auto odjíždí a my se srdečně zdravíme. Po francouzsku. Teď již jsem to opravdu nespletl. Svítí slunce, je doslova pařák. Jsem moc rád, že můj pobyt zde ve Francii začíná takto pěkně.

Agey má všehovšudy 250 obyvatel, z toho ještě někteří tu jsou pouze přes léto. Hned je mi tato vesnička velice sympatická. Ještě jsem tu nikdy nebyl, neboť dříve bydleli kousek od Paříže. Dům rodiny Cazes stojí na okraji vesnice. U domu je pěkná zahrada. Podle slov Cécile jsou všichni moc rádi, že zde mohou žít. Usedáme k obědu. Ubrousek rozložím buď na levé koleno, nebo na obě, podle toho, jak je velký (to vím z minulého pobytu) a už se to nese. Tentokrát začínáme rajčatovým salátem. Ten se jí samostatně před dalším chodem, ne tedy jako u nás jako součást hlavního chodu. Následuje maso. Je zajímavé, že to je holé maso bez jakékoli přílohy. Oni k tomu nejdí ani bagetu, kterou jinak jí ke všemu (respektive s ní vždycky vytírají všechno z talíře a jedla se i k tomu salátu). Po mase následuje talíř s výběrem sýrů (snad nedílná součást jakéhokoliv jídla), ovoce a víno. Docela jsem se „napráskl“. Tak jestli takhle budeme jíst pořád, tak tu zase nějaké to kilo přiberu, i když bych měl spíš něco shodit.

Při mé minulé návštěvě domácí zvířectvo tvořil pes Eliott a kocour Marcel. Nyní mají ještě psa Jima (nalezeného zaběhnutého v lese) a další dvě kočky, jejichž jména si však již nepamatuji (i když bych měl, jsou to pomalu další členové rodiny). Po dobrém obědě nejedeme odpočívát, ale připravovat vše potřebné. Je potřeba vybrat skladby pro večerní svatební hostinu. Potěšilo mne, že když jsem z té hory cédéček jedno vybral, Cécile rozhodla, že první skladba, která se bude na svatbě hrát, bude právě z tohoto CD. Myslím, že pro začátek byla skladba opravdu dobrá, ale určitě to udělala taky kvůli mně..... Vydal jsem se na průzkum vesnice. Stačil jsem jí za cca 40 minut obejít úplně celou a mohu říci, že se mi moc zalíbila. V Agey není žádný velký silniční provoz (leží mimo jakýkoli větší tah, i když na dálnici Dijon-Paříž to je z vesnice cca 4 km), baráčky jsou často kamenné, lidé sedí na zápražích, usmívají se a také mne zdraví. Hned jim samozřejmě odpovídám a zdravím i jiné a nabývám pocitu, že ta vesnice tu asi bude jedna velká rodina.

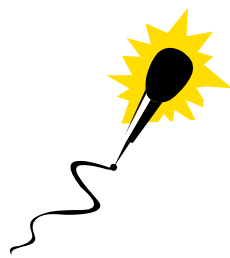
Zařizování hudby však není vše. Jedeme do pro benzin, předat nějaké věci ke krásnému hotelu v lesíku, ve kterém stráví mladí novomanželé svoji svatební noc. Obdivuji tento pěkný hotel s krásným

okolím a kaplí, která je přímo jeho součástí. Nabíráme kurs Dijon a já mám příležitost se podívat do knihkupectví, které vlastní pan François Cazes. Je to takový sympatický obchůdek na náměstí Notre Dame. Ale už musíme jet dále, potřebujeme umýt auto. To je taky legrace. Cécile hodila do automatu u myčky peníze a auto se začalo mýt. Po „umytí“ jsme ho však museli mýt ještě ručně. Protože to však moc nešlo, Cécile vhodila další mince. Výsledek byl ale podobný. Ještě navíc ta linka nějak pochroumala jeden stěrač a na autě se objevil škrábanec. Odjíždíme do Agey a na jedné světelné křižovatce stojí „myči oken“. Cécile na ně volá a opět si nechává umýt skla. Ani jim se to však za tu chvíli nepodaří tak, jak by mělo vypadat auto před svatbou. Co se dá dělat, bude se to muset dodělat doma.

Následuje rodinná večeře. Ale spíš mně to připadá, že večeře bude až někdy v noci, protože nic nenasvědčuje tomu, že by někdo připravoval nějaké jídlo. A už přicházejí první hosté. Poznávám rodiče Bruna, kterého si Cécile zítra vezme za manžela. Bruna zatím neznám, prý přijede až pozdě večer, protože vždy pracuje dlouho do večera. Je právníkem v Paříži a přeci jen, z Paříže je to do Agey 300 km (byť po dálnici). Abych pravdu řekl, první co mne napadlo, když jsem viděl jeho matku bylo to, že by z fleku mohla jít hrát čarodějnic do pohádky. První zdání ale klame, protože jsem vzápětí poznal, jak je perfektní, veselá a dokáže si dělat i legraci sama ze sebe. Zajímavé je, že se jmenuje Nicole Nicolle. Nechá si prý ale říkat Niky. Její manžel se jmenuje normálně – Gerard. Přichází Juslin, teta Cécile. Je tu též Carin (to je ona) a Lionel (to je on), přátel Bruna. Carin s Brunem společně studovali práva. Všichni dnes bydlí v hotelu v Dijonu (včetně ženicha). Je 20:30 a pořád se nic neděje, všichni se baví venku. Proto ještě jdu s Cécile na procházku po okolí. Říká mi, že Bruno není z těch, který by hned jak někoho poprvé uvidí, s ním byl nejlepší kamarád, je prý takový zdrženlivější. No uvidíme. Doufám, že to nemám brát jako varování. Vracíme se domů. Přichází pan farář, který bude zítra Cécile a Bruna oddávat. A je tu Bruno! Dnes to „zabali!“ nějak brzo. Oproti tomu, co mi o něm říkala Cécile, se ke mně hned hrnul a od počátku se ke mně choval přátelsky. Mám z něho od počátku docela dobrý pocit. A již se přináší víno. Připijíme si – všem se hrozně líbí, že my u nás říkáme „Na zdraví“, tak se to snaží (neuměle) opakovat. U večeře je nás tedy 12 jako apoštolů. Jestli vás zajímá, co máme k večeři, tak vezte, že žlutý meloun, smažená vajíčka s uzeninou a zeleninou, dobrý zeleninový salát, sýr a dort. Ach, jak jsem si pochutnal! K jídlu se pije buď víno, nebo voda. Buď koupená minerální, nebo se prostě natočí z kohoutku. Jediné, co mi tu asi chybí, je pivo. Ale co bych chtěl, jsem v Burgundsku a ne doma. Jen pořád nevím, jestli tu mám chodit v botech, nebo bos – bačkory nemám. Připadne mi to divné. Ale to je jen ta moje česká nátura. Koberec je přeci od toho, aby se po něm chodilo, však až se ošoupe, tak se koupí nový, nebo snad ne?

Končí se den. Zítra se nevstává tak kriticky brzo, protože vlastní svatba se koná až ve tři hodiny odpoledne. Odcházím tedy do svého pokojíčku a ještě před spaním si povídám s Cécile. Několikrát za den řekla slovo znějící jako „mariáš“ a já stále nechápal, jestli budeme hrát karty, nebo co a ono to slovo ve francouzštině znamená svatba. Mám z celého dne opravdu dobrý pocit. Vždyť jsem za celý den ani nevnímal únavu po té noční cestě autobusem vsedě (byť Oplem a to ještě dvoupatrovým...).

(ZK, pokračování někdy příště)

ZAZNAMENALI JSME PRO VÁS

Jak již asi víte, nedávno byl jmenován novým sídelním biskupem královehradecké diecéze P. Dominik Jaroslav Duka, bývalý dominikánský provinciál. My jsme pro vás zachytili část rozhovoru, který poskytl redaktorům pořadu Křesťanský magazín, vysílaného stanicí Radiožurnál v sobotu 13. 6. 1998.

D. J. Duka: „...Domnívám se, že ten můj první rok musí být rokem, kdy se budu velice často setkávat s lidmi i s kněžími, jak se říká v terénu, abych s nimi mohl vytvářet společně jakýsi program a plán. To nemůže být program můj. Jestliže se nám nepodaří vytvořit program diecéze v tom smyslu, že každý z věřících a každý ze sympatizantů bude tento program alespoň trochu považovat za svůj, bude ochoten ho podporovat, pak se nám nic nepodaří.“

Redaktor: „Za Husákovy éry jste byl jedním z politických vězňů, dokonce jste se ve vězení setkal s dnešním prezidentem Václavem Havlem. Jak na tu dobu dnes vzpomínáte a myslíte si, že tuto svoji zkušenost můžete dnes nějak užítkovat?“

D. J. Duka: „Tak jak se vzpomíná na minulost a na dobu, kdy byl člověk ještě mladší. Zůstanou ty vzpomínky jasnější, vzpomínky na věci příjemné a hezké, čili nevzpomínám na tu dobu s žádnou zahořklostí, protože ta doba měla své kouzlo. Byla dobrodružná, měla řadu překážek, ale co je známé, že když se lidé dostávají do určitého tlaku, jsou si blíží a přátelství z takového období jsou mnohem pevnější a jasnější. Pokud mi například telefonovali přátelé vězni, tak vždy zdůrazňuji to „muklovské“ přátelství. Snad bychom něco z toho přátelství mohli vytvořit i v té další službě, protože tato služba i tato doba nejsou nijak snadné. Chtěl bych tedy hledat jednotu, ne uniformitu, ale solidaritu a pocit sounáležitosti, že k sobě patříme. A to nejen v církvi jako lidé věřící, ale všichni poctiví lidé, kterým o něco v této zemi jde. Nejenom o to, aby měli větší plat nebo nové zahraniční auto.“

(RM)

DROBNÉ PAMÁTKY V NAŠÍ OBCI

Téměř každý z nás ve svém okolí v naší obci denně vídává kříž, sochu, obrázek nebo kapličku. Jsou rozesety po celé Dolní Čermné. Od „Plánavovy“ kapličky, po Letnou až k úpatí Mariánské hory. Tyto drobné památky postavili naši předkové buď z vděčnosti k Pánu Bohu, nebo na památku nějaké tragické události. Jsou i památky, které se váží k historickým událostem čermenských rodů. Většina těchto památek stojí na soukromých pozemcích a jsou tedy v soukromém vlastnictví. Některé jsou však v majetku obce (sv. Jan Nepomucký a socha padlým na náměstí, socha sv. Václava na schodišti ke kostelu) a některé ve vlastnictví církve (socha Bolestné Panny Marie a pískovcový kříž před farním kostelem, hřbitovní kříž a misionární kříž ve Farském lese). Tyto památky jsou v dobrém stavu.

Naši předkové si těchto drobných památek velice vážili. Opravovali je, udržovali, zdobili květy a hradili plůtky. To proto, aby malý prostor kolem kříže či sochy byl vymezen jako posvátný prostor pro soukromou adoraci a květinovou výzdobu. Památky byly předávány z generace na generaci vždy v dobrém stavu. Jen minulá komunistická éra, nepřátelská ke všemu, co mělo spojitost s vírou, náboženstvím a církví, dokázala tuto generační kontinuitu a úctu k drobným rodovým památkám dokonale narušit.

Je mi líto, že dnes mnohé tyto lidové památky jsou v žalostném stavu. Jsou neudržované, zanedbané, zarostlé a již vůbec nezdobené květinami. Zpustly buď

nezájmem majitelů nebo byly poškozeny vandaly. A že vandalismus se nevyhýbá ani naší obci, svědčí rozbitá kaplička v zatáčce před petrovičskou křížovatkou. Nazval bych to varujícím mementem nejen minulé, ale i současné doby. Na druhé straně jsou však i nadějně výjimky, kdy tyto drobné památky jsou ve vzorném stavu. Nechci zde vyjmenovávat ty zanedbané, ani vyzdvihovat ty dobře udržované. Ty všechny přece všichni vidíme.

Chci Vás jen poprosit, abyste ve své dobrotě pamatovali na jejich opravu, údržbu a i výzdobu. Ony patří neoddělitelně ke vzhledu naší obce. Vždyť i tyto viditelné historické památníčky jsou naší vizitkou. Jsou součástí naší víry a úcty k Pánu Bohu a světcům. Jsou i viditelným vyjádřením vztahu současné generace k tomu, co naši předkové s láskou vybudovali a čeho si nesmírně vážili.

A pokud některá z drobných památek již nemá zde svého vlastníka (potomek žije mimo naši obec), a nebo má nového vlastníka, který již nemá vztah k této drobné církevní památce, je možné s jeho souhlasem provést alespoň minimální údržbu a očistění a památku ozdobit kyticí nebo vysázenými květinami.

Vážme si i těchto drobných lidových památek a tak se k nim i chovejme. Nenecháme je pustnout natolik, že samy, nikým nepovšimnuty, se rozpadnou a zaniknou!

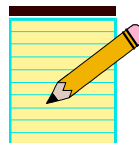
(js)

Z VÝSLEDKŮ ANKETY

Vítám všechny vytrvalce u dalšího pokračování vyhodnocování ankety. Dnešní statistické čtení zahájíme otázkou č.9.

Otázka č.9 – Vzdělávací články:

- Ze všech účastníků ankety se 1 čtenář domnívá, že vzdělávací články do Poutníka nepatří
- 31% čtenářů tyto články respektuje bez výrazných připomínek
- 34% čtenářů je považuje za žádoucí, upřednostňuje však kvalitu obsahu a zpracování
- Stejný počet čtenářů považuje vzdělávací články v Poutníku za dobré a prospěšné, někteří s určitými výhradami či novými návrhy:
 - ✓ tipy na knihy
 - ✓ dějiny a zvyky židů, historie dělení křesťanů
 - ✓ dogmata víry
 - ✓ výklad pojmů z liturgie, z církevní terminologie
 - ✓ přiblížení činnosti misijní
 - ✓ přiblížit život a zvyklosti jiných církví na našem území
 - ✓ projevy, praktiky a záludnosti sekt

Toto téma považuji osobně za velmi závažné a aktuální pro dnešní dobu zejména pro mládež mimo církev, ale i pro všechny ty, kterým sice pojem víra či církev není cizí, ale jejich proplouvání nástrahami dnešního světa připomíná víceméně bezvládné smýkání malé loďky poryvem vzedmutých vln. Na první pohled možná vzrušující představa, zaštitíme-li se navíc právem na osobní svobodu voláním po toleranci a jsme-li navíc zlákáni „příkladem někoho ze svých blízkých či známých (spolužáků), pak už je tu ono kritické vnitřní svolení ke skutku“ ...jen si tak trochu přivonět, jak to tahle či ona parta vesměs příjemných lidí praktikuje v tom svém společenství resp. sektě.....

Velice bych uvítal materiály a podklady k tomuto tématu nebo nejlépe i hotové příspěvky.

Otázka č.10 – Rubrika pro děti a mládež

- 3% čtenářů se domnívá, že tato rubrika nepatří do Poutníka jako farního časopisu, ale do časopisu dětských
- 25% čtenářů je k této rubrice tolerantních, ale sami ji vzhledem k věku či jiným zájmům nechou
- 44% čtenářů si tuto rubriku se zájmem přečte
- zbývající část čtenářů tuto rubriku považuje také za dobrou s určitými novými návrhy

Z Vašich návrhů:

- ✓ víc úkolů s obrázky
- ✓ doplnit příspěvky ze života skautů
- ✓ rozšířit humor, křížovky
- ✓ články pro dospívající

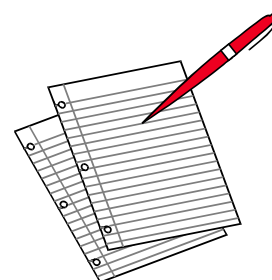
Otázka č.11 – Povídání a úkoly Otazníčka

- 7% malých čtenářů uvedlo, že tuto rubriku nesleduje
- 26% jen občas
- 67% dětí sleduje a vyplňuje úkoly Otazníčka pravidelně a se zájmem

Z návrhů: víc pohádek, vtipů

Otázka č.12 – Konkrétní úkoly od Otazníčka (adventní... prázdninové... pracovní růženec...)

- 40% dětí odpovědělo, že se jim líbí, úkoly plní pravidelně a samostatně
- 24% dětí plní tyto úkoly s pomocí rodičů
- 20% dětí sleduje takové úkoly nepravidelně
- 16% dětí odpovědělo, že tyto dlouhodobější úkoly nesleduje

Otázka č.13 – Čtení pro starší děti a mládež

- 13% účastníků nečte, resp. úkoly a kvízy nevyplňuje
- 23% čtenářů sleduje tuto rubriku občas
- 52% čtenářů rubriku sleduje se zájmem a snahou úkoly řešit
- 12% považuje toto čtení za dobré, uvádějí ještě další návrhy na změny či doplnění

Z Vašich návrhů a připomínek:

- ✓ některé úkoly jsou dost obtížné (např. záhadný nápis...)
- ✓ více humoru
- ✓ více článků ze života
- ✓ úlohy jsou zajímavé i poučné, osvěžím si své znalosti

Tolik tedy další porce statistických výsledků naší Poutnické ankety. Pokračování v příštím čísle.

Na závěr ocitujeme několik vašich názorů ze závěru ankety:

- V posledním Poutníku je článek p. O. Vávrové „Miluji Tě Hospodine, má sílo“. Ráda bych ji za tento článek moc poděkovala. Myslím, že p. Vávrová je následováníhodný člověk.
- Ohlas na Poutníka - z dopisu mojí rodné sestry:

Děkuji za Poutníka. Je to ohromné, co v Černné děláte. Má velmi vysokou úroveň a obdivuji lidi, co do něho přispívají - jejich myšlení, citění a hlavně jejich otevřenost ve sdělování. Je k tomu třeba hodně odvahy.

Děkuji Pánu Bohu, že jsem se dočkala doby, kdy člověk může takto veřejně mluvit, kdy mohou vycházet takové tiskoviny, kdy můžeme žít ve svobodě dětí Božích.

Velmi si cením týdenních vydání Poutníka, různých myšlenek, úvah a modliteb, které bývají na zadní straně Poutníka. Tyto myšlenky mne provázejí a ráda se k nim vracím. Díky za ně.

Redakčnímu kroužku a všem, kdo se na této práci podílejí, přeji Boží pomoc a požehnání. Díky. M. Faltusová

- Přílohu Poutníka čtu vždy se zájmem i několikrát, protože příspěvky jsou od lidí, které znám a proto mě vždy osloví.
- Hned jak přijdu z kostela, se zájmem začínám číst. Nemusím se nikoho ptát na veškeré bohoslužby a dění ve farnosti, vše je v Poutníku. Děkuji všem, kteří Poutníka dávají dohromady.
- Opravdu ráda si Poutníka přečtu, mohl by mít i více stran, ale vím, že vydávat farní časopis na vesnici asi není tak moc lehké. Přeju vám dostatek přispívajících s dobrými články.
- Děkuji za Poutníka, a všem členům „Pán Bůh zaplat!“
Pro mě je to velké povzbuzení, vždy se na něj těším, přečtu ho ještě tu neděli, jedním dechem.

(PeM)

BOHOSLUŽBY VE FARNOSTECH VIKARIÁTU ÚSTÍ NAD ORLICÍ

Místo	Sobota	Neděle	Místo	Sobota	Neděle
Bartošovice v Orł. horách		11:30	Králíky farní kostel		8:00
Brandýs nad Orlicí		8:00	Kunvald	18:00	10:00
Bystřec		8:30	Lanškroun	18:00	9:30
Čenkovice		14:00 o prázdninách	Letohrad		7:15
Česká Třebová		8:00, 18:30	Nekoř		8:00
České Heřmanice		9:00	Orlice		10:15
České Libchavy		10:30	Orlické Podhůří		11:30
Damnňkov		11:00 S	Říčky		
Dlouhá Třebová		9:30	Orlíčky		10:15
Dolní Dobrouč		7:30	Ostrov	9:00	
Dolní Libchavy		9:00	Písečná		14:15
Hejnice		16:00	Rybná		14:30
Hnátnice		9:00	Slatina		7:30
Horní Dobrouč	8:00		Sloupnice		8:30
Horní Heřmanice		8:15 L, 10:00 S	Sobkovic		11:00
Jablonné nad Orlicí		8:00, 18:00	Sudslava		10:15
Jamně nad Orlicí		9:30	Ústí nad Orlicí	18:30	7:00, 8:30
Králíky poutní kostel		10:00, 15:00	Výprachtice		8:15 S, 10:00 L
			Žamberk	18:30	9:15

S - sudý týden
L - lichý týden

SLUŽBA LEKTORSKÁ

Srpen, září 1998					
2.8.	Ne	18. neděle v mezidobí	8.00	Vašíčkovi	349
			16.00	Formánkovi	203
9.8.	Ne	19. neděle v mezidobí	8.00	Kunertovi	300
			16.00	Vackovi	197
15.8.	So	Slavnost NANEBEVZETÍ PANNY MARIE	19.00	Bednářovi	302
16.8.	Ne	20. neděle v mezidobí	8.00	Vyhnálkovi	351
			16.00	Málkovi	77
23.8.	Ne	21. neděle v mezidobí	8.00	Havlíčkoví	341
			16.00	Pecháčkoví	MH
30.8.	Ne	22. neděle v mezidobí	8.00	Filáčkoví	332
			16.00	Wagnerovi	102
6.9.	Ne	23. neděle v mezidobí	8.00	Svobodovi	252
			16.00	p.Kunertová	177
20.9.	Ne	25. neděle v mezidobí	8.00	Prokopovi, Eliášovi	329
			16.00	p.Šimková	98
27.9.	Ne	26. neděle v mezidobí	8.00	Blažkoví	335
			16.00	Applovi	100
28.9.	Po	Slavnost SV. VÁCLAVA, MUČEDNÍKA	19.00	Nastoupilovi	303

VZDĚLÁVÁNÍ

ŘÁDY A KONGREGACE V ČESKÉ REPUBLICE (7. ČÁST)

Sestry sv. Josefa z Chambre (CSJ)

V 17. století založil jezuita P. Jean Pierre Médaille (1610 - 1669) ve městě Le Puy ve Francii malou kongregaci Dcer sv. Josefa. V té době zemi pustošila občanská válka. P. Médaille se setkal s mnoha dívkami, vdovami, které byly osloveny válečnou bídou a které se chtěly zasvětit Kristu. Necítily se být povolány do klášterního života. Pod vedením P. Médaille začaly ženy žít ve skupinkách, aby se navzájem podporovaly v hledání Boha a pomáhaly trpícím, ujímaly se každé duchovní a materiální služby. Zasnoveny Bohu žily nové sestry velmi skromně v malých komunitách a navenek se nijak nelišily od lidí kolem. Kanonické schválení od papeže sestry obdržely 10.3.1651. Ještě za života zakladatele P. Médaille se Sestry sv. Josefa početně rozrostly. Roku 1789 sestry pronásledovala, vraždila a rozehnala Francouzská revoluce. Po revoluci byla kongregace Sester sv. Josefa založena také v Lyonu a Chambéry. Dnes sestry působí po celém světě. Dne 11. května 1995 přijal Sestry sv. Josefa do plzeňské diecéze také biskup Fr. Radkovský. Sestry v Plzni slouží v charitě a učí na církevním gymnáziu.

Kongregace je apoštolským řeholním institutem papežského práva. Je rozdělena do provincií, v jejichž čele je provinční představená. Generální představená sídlí v Římě.

Sestry zdůrazňují důležitost jednoty s Bohem a bližními jako jádro spirituality. Od sv. Ignáce přijaly sestry nalézání a hledání Boha ve všem. Toto duchovní otevření se světu je vede ke kontemplaci v činnosti. Pracují v různých činnostech a věnují se všem možným službám, které odpovídají duchovním i materiálním potřebám doby.

Řeholní oděv sester sv. Josefa je jednoduchý, slušivý, odpovídající apoštolátu, je svědectvím chudoby a jasným znakem zasvěcení v kultuře, ve které žijí. Kříž, který je jako Sestry sv. Josefa z Chambre charakterizuje, dostává sestra při první profesi.

Kandidatura po předchozím kontaktu se sestrami trvá 6 měsíců až 1 rok, může však být prodloužena až na 2 roky. Věk ke vstupu do noviciátu je 18 let a kandidátky do něj vstupují v zemi, ve které byly do kongregace přijaty. Délka noviciátu je 2 roky. První sliby jsou skládány „do dne, kdy složím doživotní sliby“. Doživotní sliby jsou skládány nejdříve po 3 letech, nejpozději po 6 letech.

Kontaktní adresa:

Sestry sv. Josefa
Nám. Republiky 35
301 14 Plzeň

KŘÍŽ SESTER SV. JOSEFA

(zpracoval js)

PRO DĚTI

AHOJ DĚTI!

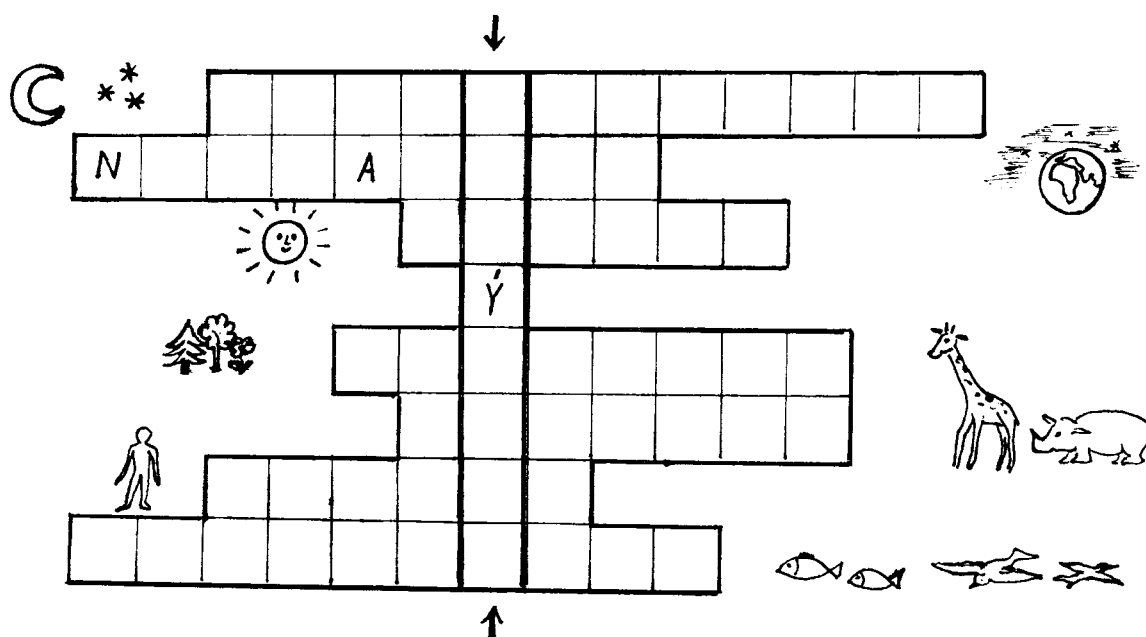

Je letní podvečer. Jdu pomalu pěšinou mezi stromy a dívám se na tu nádheru kolem. Vysoké stromy pyšně nesou své košaté koruny a sem tam zašustí v jejich listech lehký vánek. Po zemi poskakuje malý vrabčáček a hledá zrníčka. Tamhle přilétl na kvítek čmelák a svým velkým tělem ohnul celou květinu až k zemi. Když přijdu blíž, všimnu si teprve nyní té něžné krásy této maličké rostlinky. Neubráním se myšlenkám na Pána Boha, jak překrásnou přírodu stvořil. Kolik barev, tvarů a krásy věnoval každé květině a všemu okolo.

Dovedeme si toho občas všimnout, když dovádíme na louce plné květů nebo jdeme lesní pěšinou? Ale nejen všimnout, hlavně, zda si toho umíme také vážít? Pokud ano, pak se určitě v našich modlitbách objeví i slova díky za tuto krásnou přírodu.

V dnešní doplňovačce si zkuste podle obrázků doplnit slova a vyluštit dokončení této věty:

„Děkuji Ti, Pane Bože, že jsi pro nás všechny stvořil.....“

Pro starší

Minule jsme si povídali o sv. Cyrilu a Metodějovi. Dnes budeme ještě pokračovat a zaměříme se na sv. Annu. Zrovna dnešní neděli slaví všechny Anny, Andulky a Aničky svátek. Co vlastně o sv. Anně víme?

Druhý Vatikánský koncil stanovil památku sv. Anny a Jáchyma, rodičů Matky Boží Marie, na společný den 26. července. Do té doby se oba svátky slavily na celém světě v různé dny.

Apokryfní Jakubovo evangelium vypráví o Jáchymovi, že byl starším knězem a žil se svou ženou Annou v Jeruzalémě. Jednoho dne odmítl velekněz Jáchymovu oběť, protože Jáchym nezplodil za 20 let manželství žádné děti. Hluboce pokořenému knězi se pak později zjevil při polní práci anděl a zvěstoval mu narození dítěte. Také jeho žena Anna měla toto andělské zjevení. Anna pak porodila dceru Marii, budoucí matku Ježíšovu. Svátek Obětování Panny Marie připomíná dodnes den, kdy zasvětili Jáchym a Anna v chrámě Bohu své dítě. Zda-li se manželský pár dožil narození Ježíše, není známo.

Anna je patronkou italských měst Florencie a Neapole a rakouského Innsbrucku. Je také přímluvkyní za šťastný sňatek a manželství, za pozhelnání dětí, matek a vdov.

Její uctívání dosáhlo vrcholu v 15. a 16. století. V r. 1584 nařídil papež Řehoř XIII. svátek sv. Anny pro celou církev. V mnoha zemích byly dříve slavné pouti sv. Anny (v Dolním Rakousku, Bavorsku, ve Francii).

Sv. Anna je většinou znázorněna jako matrona se sátkem na hlavě, někdy s Marií a často také s Ježíškem (tomuto vyobrazení nebo sousoší se odborně říká sv. Anna Samatřetí). Častěji je vidět Annu a Jáchyma spolu s Marií.

Jáchym je téměř vždy zobrazen jako starší nebo starý muž s knihou nebo svítkem spisu, někdy jsou u něho holubice, častěji také beránek. Sv. Jáchym je patronem manželských párů a truhlářů. Byl vždy velmi uctíván ve východní církvi.

(EJ)

Zprávy z farnosti

DOLNÍ ČERMNÁ

31.-32. týden / 98

17. NEDĚLE V LITURGICKÉM MEZIDOBÍ - 26. ČERVENCE 1998

VZHLEDEM K DOVOLENÉ DUCHOVNÍHO SPRÁVCE V TOMTO TÝDNU PRAVIDELNÉ MŠE SVATÉ VE FARNÍM KOSTELE V DOLNÍ ČERMNÉ NEBUDOU! V PŘÍPADĚ POHRŮBŮ NEBO ZAOPATŘOVÁNÍ NEMOCNÝCH, SE PROSÍM, OBRACEJTE NA P. FRANTIŠKA ŠANCE, FARÁŘE V BYSTŘECI, TEL.Č.: 0446/942647.

V 17. týdnu liturg. mezidobí si v liturgii připomeneme:

27. července -	pondělí	sv. Gorazda a druhů
29. července -	středa	sv. Marty
30. července -	čtvrtek	sv. Petra Chryzologa
31. července -	pátek	sv. Ignáce z Loyoly, kněze
1. srpna -	sobota	sv. Alfonsa z Liguori, biskupa a učitele církve
		první sobota v měsíci, zasvěcená úctě Neposkvrněného srdce Panny Marie
		19.00 Verměřovice - za farníky

2. srpna - neděle - 18. v liturgickém mezidobí

Dolní Čermná	8.00 h	- za živou rodinu
Petrovice	10.00 h.	- za Marii Markovou, manžela a vnučku Ludmilu
Mariánská Hora	16.00 h.	- za Lukáše Pecháčka

18. NEDĚLE V LITURGICKÉM MEZIDOBÍ - 2. SRPNA 1998

BOHOSLUŽBY V TOMTO TÝDNU:

3. srpna -	pondělí	18. týdne v liturg. mezidobí
		19.00 Dolní Čermná - za Miladu Chaloupkovou a rodiče z obojí strany
4. srpna -	úterý	sv. Jana Maria Vianneye, kněze, faráře z Arsu
5. srpna -	středa	Posvěcení římské baziliky Panny Marie - P. Marie Sněžné
		19.00 Dolní Čermná - za Marii Nastoupilovou, manžela, dceru a Josefa Mačáta
6. srpna -	čtvrtek	Svátek Proměnění Páně
		6.45 Dolní Čermná - na úmysl dárce
		19.00 Verměřovice - na úmysl dárce
7. srpna -	pátek	sv. Sixta, papeže, a druhů, mučedníků, sv. Kajetána, kněze
		první pátek v měsíci, zasvěcený úctě Nejsvětějšího srdce Ježíšova
		19.00 Dolní Čermná - na úmysl dárce
8. srpna -	sobota	sv. Dominika, kněze
		6.45 Dolní Čermná - za farníky
		19.00 Petrovice - za rodinu Mikulovu

9. srpna - neděle - 19. v liturgickém mezidobí

Dolní Čermná	8.00 h	- za Annu Dytrychovou a celý rod
Verměřovice	10.00 h.	- za Marii a Františka Čadovy a za Marii a Jana Hynkovy
Mariánská Hora	16.00 h.	- za rodinu Němečkovou a Boženu Dostálkovou

Příležitost ke sv. zpovědi v tomto týdnu budete mít :

ve farním kostele:	pondělí	- od 18.30 - do 18.55 h.
	středa	- od 17.00 - do 18.55 h.
	čtvrtek a sobota-	od 6.00 - do 6.40 h.
	pátek	- od 16.00 - do 18.55 h.
	neděle	- od 7.00 - do 7.55 h.
ve Verměřovicích:	čtvrtek	- od 17.00 - do 18.55 h.

Pravidelná návštěva nemocných farníků se před 1. pátkem uskuteční:

V Dolní Čermné ve středu 5.8. a ve čtvrtek 6.8. dopoledne

(Pa)

POUTNÍK, ČERVENEC/SRPEN 1998

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://www.fun.praha.autocont.cz/kratky/poutnik>, e-mail: poutnik@post.cz

Uzávěrka příštího čísla je 6. září 1998, Poutník vyjde 27. září 1998

Členové red. kroužku: P. Seidl, P. Mareš, J. Mařík, R. Mannl, V. Jansa, E. Jansová, J. Macháčková, Z. Krátký

Tiskne Tiskárna DOBEL, Dobrovského 556, Lanškroun, ☎ 0467 / 52 31 59